

Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg
Christiansborg
1240 København K

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748
EAN 5798000398566

Arbejdsmarkedsudvalget har i brev af 6. maj 2010 stillet følgende spørgsmål nr. 388 (AMU alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Line Barfod (EL).

8. juni 2010

J.nr. 2010-0008229

Spørgsmål nr. 388:

”Ministeren bedes kommentere kronikken "Man kan blive tvangsbehandlet af læger i Danmark" fra Dagbladet Information den 24. marts 2010 og i den forbindelse oplyse, om det er korrekt, at torturofre (eller andre) kan blive tvunget af myndighederne til en behandling, som ikke gavner dem, men tværtimod kan forværre deres situation?”

Endeligt svar:

Kronikken ”Man kan blive tvangsbehandlet af læger” af Ellen Ryg Olsen i Information den 24. marts 2010 handler om de krav, som kommunen kan stille til sygebehandling i forbindelse med vurderingen af en borgers ret til offentlig forsørgelse, herunder lægers rolle i forbindelse med kommunens behandling af sagen.

Efter min opfattelse, er det helt rimeligt, at der stilles krav om, at alle muligheder – herunder relevant behandling - har været afprøvet som forudsætning for, at der tilkendes offentlige forsørgelsesydelse. Ellers vil man risikere, at der tilkendes ydelser - for eksempel førtidspension - til personer, der ikke opfylder betingelserne herfor.

Men det er naturligvis helt afgørende, at der ikke kan stilles krav om behandling, der kan medføre fare for liv eller førlighed. Og det kan der heller ikke. Ligesom der ikke efter den sociale- og beskæftigelsesmæssige lovgivning kan stilles krav om, at personer skal underkastes ”tvangsbehandling”.

I forhold til lægekonsulenternes rolle, så kan jeg oplyse, at kommunerne kan gøre brug af lægekonsulenter til at forklare og vurdere den lægefaglige dokumentation. Det kan forekomme, at kommunen eller lægekonsulenten ikke er enige i den undersøgende læges konklusion om borgerens funktionsevne. Indeholder lægeerklæringen alene en beskrivelse af borgerens helbreds mæssige forhold, kan den ikke tilsidesættes af lægekonsulenten eller af kommunen. Men lægekonsulenten kan vurdere, at der er behov for at indhente en supplerende lægeerklæring for at få en ”second opinion”.

Afhængigt af forholdene i den enkelte sag, herunder eventuel diskrepans i forhold til andre lægeerklæringer, kan kommunen tillægge en udtalelse fra en læge større

eller mindre betydning i den samlede socialfaglige vurdering af, om betingelserne for tilkendelse af en ydelse er til stede. I sådanne tilfælde skal kommunen redegøre for sin vurdering og anføre en faglig forklaring herpå.

Det er ikke lægekonsulenterne, der træffer de kommunale afgørelser, og lægekonsulenterne kan ikke anvise borgeren til en bestemt behandling. Lægekonsulenterne kan som nævnt ovenfor yde faglig rådgivning til kommunens forvaltning, fx om hvorvidt behandlingsmulighederne er udtømte, og hvilken betydning en bestemt lidelse har for funktionsevnen. Det er kommunen, der på baggrund af en samlet helhedsvurdering, træffer afgørelser.

Er en borger utilfreds med kommunens afgørelse, kan den indbringes for ankemyndighederne. Hermed er borgerne sikret, at en anden myndighed tager stilling til dokumentationsgrundlaget - herunder det lægefaglige dokumentationsgrundlag.

Venlig hilsen

Inger Støjberg